

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Εεννήντα Επτά

*Η Προφητική Εκδίπλωση: Η Δεύτερη Σύναξη του Χριστού και ο
Εσχατολογικός Ρόλος του Ισλάμ στην Αφήγηση της Αποκάλυψης*

Jeff Pippenger
2024-04-29

Ταυτοποιούμε πλέον ότι ένα από τα γεγονότα που αντιπροσωπεύονται από τις επτά βροντές είναι το έργο του Χριστού να συνάξει τον λαό Του για δεύτερη φορά, το οποίο άρχισε να επιτελεί τον Ιούλιο του 2023. Η ιστορία των Μιλλεριτών προσδιορίζει ότι αυτό το έργο επιτελείται με φόντο του μηνύματος τον πόλεμο του Ισλάμ.

Το μήνυμα είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία, αλλά το μήνυμα αυτό μεταφέρεται μέσω (τοποθετημένο μέσα στο πλαίσιο του) του μηνύματος του τρίτου αλλοίμονο. Κατά τον ίδιο ακριβώς χρόνο που ο Κύριος εξέτεινε τη χείρα Του για δεύτερη φορά το 1849, η Αδελφή White σχολίαζε σχετικά με το σάλεμα των οργισμένων εθνών, το οποίο είναι σύμβολο του Ισλάμ.

«Στις 16 Δεκεμβρίου 1848, ο Κύριος μού έδωσε όραση περί του σαλευμού των δυνάμεων των ουρανών. Είδα ότι, όταν ο Κύριος είπε “ουρανός”, δίνοντας τα σημεία που καταγράφονται από τον Ματθαίο, τον Μάρκο και τον Λουκά, εννοούσε ουρανό, και όταν είπε “γη” εννοούσε γη. Οι δυνάμεις του ουρανού είναι ο ήλιος, η σελήνη και οι αστέρες. Αυτοί εξουσιάζουν στους ουρανούς. Οι δυνάμεις της γης είναι εκείνοι που εξουσιάζουν επί της γης. Οι δυνάμεις του ουρανού θα σαλευθούν με τη φωνή του Θεού. Τότε ο ήλιος, η σελήνη και οι αστέρες θα μετακινηθούν από τις θέσεις τους. Δεν θα παρέλθουν, αλλά θα σαλευθούν με τη φωνή του Θεού.»

«Σκοτεινά, βαριά νέφη ανέβηκαν και συγκρούονταν μεταξύ τους. Η ατμόσφαιρα διαχωρίστηκε και τυλίχθηκε προς τα πίσω· τότε μπορέσαμε να κοιτάξουμε προς τα επάνω μέσα από το ανοιχτό διάστημα στον Ωρίωνα, απ’ όπου ήλθε η φωνή του Θεού. Η Αγία Πόλη θα κατεβεί μέσα από εκείνο το ανοιχτό διάστημα. Είδα ότι οι δυνάμεις της γης κλονίζονται τώρα και ότι τα γεγονότα έρχονται κατά σειρά. Πόλεμος, και φήμες πολέμου, μάχαιρα, πείνα και λοιμός είναι τα πρώτα που κλονίζουν τις δυνάμεις της γης· έπειτα η φωνή του Θεού θα κλονίσει τον ήλιο, τη σελήνη και τους αστέρες, καθώς και αυτή τη γη. Είδα ότι ο κλονισμός των δυνάμεων στην Ευρώπη δεν είναι, όπως διδάσκουν μερικοί, ο κλονισμός των δυνάμεων των ουρανών, αλλά είναι ο κλονισμός των οργισμένων εθνών.» Early Writings, 41.

Οι ιστορικοί επιβεβαιώνουν ότι εκείνο που συγκλόνιζε τα έθνη της Ευρώπης το 1848 ήταν οι δραστηριότητες των στρατευμάτων του Ισλάμ, διότι προφητικώς συμβολίζονται ως η δύναμη που εξοργίζει τα έθνη. Κατά την πρώτη μαρτυρία του ότι ο Κύριος εξέτεινε το χέρι Του εκ δευτέρου, στην ιστορία του 1840 έως 1844, το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου έφθασε στη συγκέντρωση κατασκήνωσης του Exeter. Από εκεί και έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, το μήνυμα

σάρωσε κατά μήκος της ανατολικής ακτογραμμής των Ηνωμένων Πολιτειών σαν παλιρροϊκό κύμα. Εκείνη η κίνηση είχε προτυπωθεί από τη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, και ήταν ένας όνος που μετέφερε τον Χριστό στα Ιεροσόλυμα.

Το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής αντιπροσωπεύει ολόκληρο το προφητικό μήνυμα της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού, αλλά αυτή η Αποκάλυψη τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο του Ισλάμ του τρίτου αλίμονο, που εξοργίζει τα έθνη, διότι το Ισλάμ είναι εκείνο που μεταφέρει το μήνυμα το οποίο είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού. Ο Ιησούς είναι ο Λέων της φυλής του Ιούδα, και είναι συνδεδεμένος με το μήνυμα του «όνου».

Ιούδα, σε σένα θα αποδώσουν αίνο οι αδελφοί σου· το χέρι σου θα είναι στον τράχηλο των εχθρών σου· οι υιοί του πατέρα σου θα προσκυνήσουν ενώπιόν σου. Σκύμνος λέοντος είναι ο Ιούδας· από το θήραμα, υιέ μου, ανέβηκες· έσκυψε, πλάγιασε ως λέων και ως λέων ώριμος· ποιος θα τον εγείρει; Το σκήπτρο δεν θα εκλείψει από τον Ιούδα, ούτε νομοθέτης από ανάμεσα στους πόδες του, έως ότου έλθει ο Σηλῶ· και σε αυτόν θα είναι η υπακοή των λαών. Δένοντας το πουλάρι του στην άμπελο και το πάλο της όνου του στην εκλεκτή άμπελο, έπλυνε τα ιμάτιά του σε οίνο και τα ενδύματά του στο αίμα των σταφυλών· οι οφθαλμοί του θα είναι ερυθροί από οίνο, και οι οδόντες του λευκοί από γάλα. Γένεσις 49:8–12.

Μέσω του Ιούδα επιτελείται «η συνάθροιση των λαών». Ο Χριστός, ως Ιούδας, είναι επίσης η «Άμπελος», και η «εκλεκτή άμπελος» είναι δεμένη με το «πουλάρι της όνου». Τα «ιμάτιά» Του πλύνονται με «οίνο», ο οποίος ήταν «το αίμα των σταφυλών». Ο Χριστός άρχισε να χύνει το αίμα Του στη Γεθσημανή, όταν ιδρώτας Του έγινε αίμα, και η Γεθσημανή σημαίνει «ελαιοτριβείο». Από τη Γεθσημανή έως τον σταυρό έχυσε το πολύτιμο αίμα Του, για να συνάξει όλους τους ανθρώπους προς τον Εαυτό Του.

Τώρα είναι η κρίση του κόσμου τούτου· τώρα ο άρχων του κόσμου τούτου θα εκβληθεί έξω. Κι εγώ, εάν υψωθώ από τη γη, θα ελκύσω πάντας προς εμένα. Αυτό έλεγε, φανερώνοντας με ποιον θάνατο επρόκειτο να πεθάνει. Ιωάννης 12:31–33.

Το έργο του Χριστού να ελκύσει πάντας προς τον Εαυτό Του είναι μια διαδικασία δύο σταδίων, διότι πρώτον συνάγει τους «εκδιωγμένους του Ισραήλ» και κατόπιν τους χρησιμοποιεί ως λάβαρον για να ελκύσει το άλλο ποιμνίό Του.

Εγώ είμαι ο ποιμνίον ό καλός, και γνωρίζω τὰ έμὰ πρόβατα, και γνωρίζομαι υπό τῶν έμῶν. Καθώς ό Πατήρ γνωρίζει έμέ, οὕτως και εγώ γνωρίζω τὸν Πατέρα· και τὴν ζωὴν μου θέτω ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, τὰ όποια δὲν εἶναι ἐκ ταύτης τῆς αὐλῆς· και ἐκεῖνα πρέπει νὰ φέρω, και θὰ ἀκούσουν τὴ φωνὴν μου· και θὰ γίνῃ μία ποιμνίον, εἷς ποιμνίον. Ἰωάννης 10:14–16.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι τα «πρόβατα» που Τον γνωρίζουν. Τα «άλλα πρόβατα» είναι το ποιμνίό Του που εξέρχεται από τη Βαβυλώνα όταν βλέπουν και ακούουν το λάβαρο. Πριν υψώσει το λάβαρό Του, το οποίο είναι τα πρόβατά Του, πρώτα τα συνάγει για δεύτερη φορά. Αυτή η γραμμή της ιερής ιστορίας ευθυγραμμίζεται με τα εδάφια δεκατρία έως δεκαπέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, και επομένως ευθυγραμμίζεται με την κεκρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα. Αντιπροσωπεύει τη γραμμή του αληθινού προτεσταντικού κέρατος, η οποία

διατρέχει εντός της ιστορίας του αποστατικού προτεσταντικού κέρατος, του αποστατικού ρεπουμπλικανικού κέρατος και της αφίξεως της πόρνης της Τύρου, ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ένα. Η γραμμή του αληθινού προτεσταντικού κέρατος αντιπροσωπεύει τόσο την ιστορία όσο και το μήνυμα όπου οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες σφραγίζονται.

Οι «εκβεβλημένοι του Ισραήλ» αντιπροσωπεύουν μία γραμμή σε αντίθεση προς τη «σύναξη των εμπαικτών», όπως τους προσδιορίζει ο Ιερεμίας, ή προς τη «συναγωγή του Σατανά», όπως τους προσδιορίζει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη, στα κεφάλαια δύο και τρία, όπου απευθύνεται στις εκκλησίες της Σμύρνης και της Φιλαδελφείας. Οι Φιλαδελφείς αντιπροσωπεύουν τις «εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες» του εβδόμου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, και η Σμύρνη είναι «ο πολύς όχλος» του αυτού κεφαλαίου, ο οποίος δεν δύναται να αριθμηθεί. Οι δύο τάξεις των λυτρωμένων κατά τις έσχατες ημέρες βρίσκονται σε αντιπαράθεση με εκείνους που ψεύδονται και που ανήκουν στη συναγωγή του Σατανά και ισχυρίζονται ότι είναι ο λαός του Θεού, διότι λέγουν ότι είναι Ιουδαίοι.

Η γραμμή του αληθινού προτεσταντικού κέρατος συνίσταται στη διαμάχη που υφίσταται μεταξύ αυτών και του πρώην λαού της διαθήκης, ο οποίος τότε παρακάμπτεται. Στην ίδια ιστορία οι πιστοί βρίσκονται επίσης σε διαμάχη με τη γραμμή του αποστατημένου Προτεσταντισμού και του Καθολικισμού. Αυτές οι τρεις θρησκευτικές οντότητες αντιπροσωπεύουν, στο μικροεπίπεδο εντός της γραμμής του αληθινού προτεσταντικού κέρατος, τον δράκοντα, το θηρίο και τον ψευδοπροφήτη.

«Είδα ότι η κατ' όνομα εκκλησία και οι κατ' όνομα Αντβεντιστές, όπως ο Ιούδας, θα μας πρόδιδαν στους Καθολικούς, για να αποκτήσουν την επιρροή τους ώστε να στραφούν εναντίον της αλήθειας. Οι άγιοι τότε θα είναι ένας αφανής λαός, ελάχιστα γνωστός στους Καθολικούς· όμως οι εκκλησίες και οι κατ' όνομα Αντβεντιστές, οι οποίοι γνωρίζουν την πίστη και τα έθιμά μας (διότι μας μισούσαν εξαιτίας του Σαββάτου, επειδή δεν μπορούσαν να το αντικρούσουν), θα προδώσουν τους αγίους και θα τους καταγγείλουν στους Καθολικούς ως εκείνους που περιφρονούν τους θεσμούς του λαού· δηλαδή, ότι τηρούν το Σάββατο και περιφρονούν την Κυριακή.» Spalding and Magan, 1, 2.

Έχουμε ασχοληθεί με αυτό το χωρίο και, πράττοντας τούτο, διαπιστώσαμε ότι η έκφραση «ονομαστική εκκλησία» και η έκφραση «ονομαστικός Αντβεντιστής» θα είχαν διαφορετική σημασία και εφαρμογή όταν η Αδελφή Ουάιτ έγραψε αυτά τα λόγια. Όμως οι προφήτες μίλησαν περισσότερο για τις έσχατες ημέρες παρά για τη δική τους ιστορία, ώστε στο παρόν χωρίο η ονομαστική εκκλησία στις έσχατες ημέρες θα ήταν ο αποστατημένος Προτεσταντισμός. Η λέξη «ονομαστικός» σημαίνει «μόνον κατ' όνομα».

Η λεγόμενη Προτεσταντική εκκλησία έπαψε να διαμαρτύρεται κατά της Ρώμης το 1844, όταν επαναστάτησε εναντίον της εισόδου διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων, όπου θα μπορούσε να είχε αναγνωρίσει ότι το Σάββατο της εβδόμης ημέρας είναι η ορθή ημέρα λατρείας. Αντ' αυτού, διατήρησε τη λατρεία του ήλιου, η οποία είναι το σήμα του Καθολικισμού. Είναι αδύνατον να «διαμαρτύρεται» κανείς κατά της Ρώμης, πράγμα που αποτελεί και τον μόνο ορισμό της λέξεως «Προτεστάντης», εάν έχει αποδεχθεί το σύμβολο της εξουσίας της, το οποίο η Ρωμαϊκή εκκλησία

έχει επανειλημμένως προσδιορίσει ως την εξουσία της να μεταβάλει στην Αγία Γραφή την ημέρα της λατρείας από το Σάββατο της εβδόμης ημέρας στην Κυριακή.

Οι «κατ' όνομα Αντβεντιστές» είναι εκείνοι οι οποίοι ομολογούν ότι είναι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, αλλά ταυτοχρόνως ταυτίζονται και με τον Ιούδα, ο οποίος αποτελεί το σύμβολο μαθητή που πρόδωσε την ομολογία του. Η κατ' όνομα εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας θα μισήσει τους «αγίους», και τότε οι άγιοι αυτοί «θα» «είναι λαός αφανής». Μισούν τους αφανείς αγίους «εξαιτίας του Σαββάτου», αλήθειας την οποία δεν μπορούν να «αντικρούσουν». Η αλήθεια του Σαββάτου στην ιστορία της Αδελφής White ήταν το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, αλλά αυτή προτυπώνει την αλήθεια του Σαββάτου των εσχάτων ημερών, η οποία δεν μπορεί να αντικρουσθεί, και αυτή είναι η διδασκαλία που απορρίφθηκε πρώτη από τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό της Εβδόμης Ημέρας κατά την αποστασία του το 1863. Η διδασκαλία εκείνη ήταν η πρώτη θεμελιώδης αλήθεια που ανακάλυψε ο William Miller, και αντιπροσωπεύει τις θεμελιώδεις αλήθειες του Αντβεντισμού στις οποίες οι κατ' όνομα Αντβεντιστές αρνούνται να περιπατήσουν, όπως παριστάνονται από τις αρχαίες τρίβους του Ιερεμιά. Η αλήθεια εκείνη του Σαββάτου είναι οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Η γραμμή του αληθινού Προτεσταντισμού, η οποία αποτελείται από τη Φιλαδέλφεια και τη Σμύρνη, προδίδεται από εκείνους που παριστάνονται ως ο Ιούδας. Ο Ιούδας συμφώνησε να προδώσει τον Ιησού τρεις φορές, προσδιορίζοντας έτσι μια προοδευτική προδοσία που προηγήθηκε και ολοκληρώθηκε στον σταυρό. Το δέκατο έκτο εδάφιο του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, ο οποίος προτυπώθηκε από τον σταυρό. Επομένως, στα εδάφια που οδηγούν στον νόμο της Κυριακής του δεκάτου έκτου εδαφίου, ο οποίος είναι επίσης ο νόμος της Κυριακής του τεσσαρακοστού πρώτου εδαφίου, επιφέρεται επί των αγίων των εσχάτων ημερών μια προδοσία τριών σταδίων. Η προδοσία λαμβάνει χώρα κατά την περίοδο κατά την οποία ο Κύριος συνάγει για δεύτερη φορά το σημείο Του των εσχάτων ημερών.

Και κατά την ημέραν εκείνην θα υπάρξη ρίζα του Ιεσσαί, ήτις θα στέκη ως σημείον των λαών· προς αυτήν θέλουσι ζητήσει τα έθνη· και η ανάπαυσις αυτού θέλει είσθαι ένδοξος. Και κατά την ημέραν εκείνην ο Κύριος θέλει εκτείνει την χείρα αυτού εκ δευτέρου διά να ανακτήση το υπόλοιπον του λαού αυτού, το οποίον θέλει απομείνει, από της Ασσυρίας, και από της Αιγύπτου, και από της Παθρός, και από της Χους, και από του Ελάμ, και από της Σεναάρ, και από της Αιμάθ, και από των νήσων της θαλάσσης. Και θέλει υψώσει σημείον εις τα έθνη, και θέλει συνάξει τους εκβληθέντας του Ισραήλ, και θέλει συγκεντρώσει τους διεσπαρμένους του Ιούδα εκ των τεσσάρων άκρων της γης. Και ο φθόνος του Εφραίμ θέλει εξαφανισθή, και οι εχθροί του Ιούδα θέλουσιν αποκοπή· ο Εφραίμ δεν θέλει φθονεί τον Ιούδαν, και ο Ιούδας δεν θέλει ενοχλεί τον Εφραίμ. Αλλά θέλουσι πετάξει επί των ώμων των Φιλισταίων προς δυσμάς· θέλουσι λεηλατήσει τους προς ανατολάς ομού· θέλουσι βάλει την χείρα αυτών επί τον Εδώμ και τον Μωάβ· και οι υιοί του Αμμών θέλουσιν υπακούει εις αυτούς. Ησαΐας 11:10-14.

Ο Ησαΐας προσδιορίζει το ιστορικό πλαίσιο αυτού του χωρίου στο δέκατο εδάφιο, με την έκφραση «έν εκείνη τή ημέρα». Επομένως, αυτή η «ημέρα» έχει προσδιορισθεί στα εδάφια που προηγήθηκαν του δεκάτου εδαφίου. Όταν ανιχνεύουμε αυτή τη συγκεκριμένη προφητική αφήγηση προς τα πίσω, έως μία αναφορά που μας επιτρέπει να ταυτοποιήσουμε πότε είναι «έκείνη η

ήμέρα», καταλήγουμε στο πρώτο εδάφιο του δεκάτου κεφαλαίου.

Ουαί εις τοὺς νομοθετοῦντας ἀδίκους νόμους καὶ τοὺς γράφοντας καταθλίψεις, ἃς ἐπέταξαν.
Ἡσαΐας 10:1.

Ἡ ἀδελφή White προσδιορίζει το «ἀδικο διάταγμα» αὐτοῦ του εδαφίου ὡς τον νόμο της Κυριακῆς που πρόκειται σύντομα να ἔλθει:

«Ἐνα εἰδωλολατρικό σάββατο ἔχει εγκαθιδρυθεῖ, καθὼς ἡ χρυσή εἰκόνα ἐστήθη στις πεδιάδες της Δουρά. Καὶ καθὼς ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ βασιλεὺς της Βαβυλώνας, ἐξέδωσε διάταγμα ὅτι ὅλοι ὅσοι δεν θα προσκυνούσαν καὶ δεν θα ἐλάτρευαν αὐτή την εἰκόνα ἔπρεπε να θανατωθῶν, ἔτσι θα ἐκδοθεῖ καὶ διακήρυξη ὅτι ὅλοι ὅσοι δεν θα τιμήσουν με εὐλάβεια τον θεσμό της Κυριακῆς θα τιμωρηθῶν με φυλάκιση καὶ θάνατο. Ἐτσι τὸ Σάββατο του Κυρίου καταπατεῖται. Ἀλλ' ὁ Κύριος ἔχει δηλώσει: "Ουαί εις τοὺς νομοθετοῦντας ἀδίκους νόμους, καὶ εις τοὺς γράφοντας καταδυναστεύσεις, τας ὁποίας αὐτοὶ διέταξαν" [Ἡσαΐας 10:1]. [Σοφονίας 1:14–18]» Manuscript Releases, τόμος 14, 92.

Το συμφραζόμενο του ὅτι ὁ Κύριος συνάγει τον λαό Του για δευτέρα φορά τοποθετεῖται μέσα στην ἱστορία της ἐπερχόμενης κρίσεως του νόμου της Κυριακῆς, διότι στο δωδέκατο εἰδίφιο του δεκάτου κεφαλαίου ὁ Ἡσαΐας ομιλεῖ περὶ του ὅτι ὁ Κύριος ολοκληρώνει ἕνα ἔργο μεταξύ του λαοῦ Του προτοῦ ἐπιφέρει την ἐκτελεστική Του κρίση κατὰ του ἀδίκου διατάγματος, τὸ ὁποῖο εἶναι ὁ νόμος της Κυριακῆς.

Διότι θέλει συμβῆ, ὅταν ὁ Κύριος ἐκτελέσει ὅλον τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐπὶ του ὄρους Σιών καὶ ἐπὶ της Ἱερουσαλήμ, τότε θέλω τιμωρήσει τον καρπὸν της υπερηφάνου καρδίας του βασιλέως της Ἀσσυρίας καὶ την δόξαν του υψηλοφρόνου βλέμματός αὐτοῦ. Ἡσαΐας 10:12.

Τὸ «ἔργο ἐπὶ την Σιών καὶ ἐπὶ την Ἱερουσαλήμ», τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος «ἐπιτελεῖ» πρὶν ἀρχίσει ἡ τιμωρία τοῦ παπισμοῦ κατὰ τὸν κυριακάτικο νόμο, εἶναι ἡ σφράγιση τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Στὸ ἕνατο κεφάλαιο τοῦ Ἰεζεκιήλ, ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ γραφικὸ καλαμάρι διέρχεται μέσα ἀπὸ την Ἱερουσαλήμ, θέτοντας σημεῖο ἐπάνω σὲ ἐκείνους «οἵτινες στενάζουν καὶ βοῶσι διὰ τὰ βδελύγματα τὰ γινόμενα ἐν τῇ γῆ» καὶ μέσα στην ἐκκλησία. Τὸ ἔργο αὐτὸ περιλαμβάνει τὴ διαδικασία κατὰ την ὁποία ὁ Κύριος συνάγει πάλιν τοὺς ἐκβληθέντας τοῦ Ἰσραὴλ γὰρ δευτέρα φορά. Τοὺς συνάγει ἀπὸ τὰ τέσσαρα πέρατα τῆς γῆς, καὶ τὰ «τέσσαρα πέρατα τῆς γῆς» ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ ὀκτὼ γεωγραφικὲς περιοχές. Τὸ ὀκτὼ εἶναι τὸ σύμβολο τῆς διαδικασίας δοκιμασίας τῆς εἰκόνας τοῦ θηρίου, ἀναγνωρίζοντας ἔτσι ὅτι ἡ τελικὴ σύναξη ἐκείνων πὸν θὰ ἀποτελέσουν τὸ λάβαρο λαμβάνει χώρα κατὰ τὴ χρονικὴ περίοδο ὅταν ἡ δοκιμασία τῆς εἰκόνας τοῦ θηρίου ἐκτελεῖται ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ ἐνότητα που παριστάνεται με τὸ ὅτι «ὁ Εφραΐμ» «δεν θα φθονεῖ τον Ἰούδα, καὶ ὁ Ἰούδας» «δεν θα ἐνοχλεῖ τον Εφραΐμ», πραγματοποιεῖται ὅταν οἱ ἀντίπαλοι του Ἰούδα ἐκκόπτονται. Προφητικῶς, ὁ προγενέστερος λαός της διαθήκης, που παριστάνεται ἀπὸ τον Ἰούδα, ἢ ἡ συναγωγή του Σατανά, ἢ ἡ σύναξη των ἐμπαικτῶν, ἢ οἱ Προτεστάντες της Μιλλεριτικῆς ἱστορίας, ἢ οἱ Ἰουδαῖοι της ἱστορίας του Χριστοῦ, «ἐκκόπτονται» κατὰ την πρώτη ἀπογοήτευση. Ὅταν ὁ Ἱερεμίας παριστὰ ἐκείνην ἀκριβῶς την ἱστορία, ἔλαβε την ἐντολή ὅτι δεν θα μπορούσε ποτέ να ἐπιστρέψει στη σύναξη των ἐμπαικτῶν, ἀν καὶ ἐκείνοι θα μπορούσαν να ἐπιστρέψουν σε αὐτόν, ἐάν ἐπέλεγαν να

μετανοήσουν.

Από τις 18 Ιουλίου 2020 έως τον νόμο της Κυριακής, ο Κύριος συνάγει τον λαό Του των εσχάτων ημερών εκ δευτέρου. Τον συνάγει από ολόκληρο τον κόσμο, κατά τη διάρκεια μιας περιόδου κατά την οποία ολοκληρώνει όλο το έργο Του επί του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ. Κατά τον καιρό εκείνης της σφραγίσεως, ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών θα είναι αφανής· πλην όμως, θα έλθει αντιμέτωπος με μια τριπλή ένωση, η οποία αντιτίθεται στο έργο του.

Ο Καθολικισμός είναι το θηρίο της τριπλής ενώσεως, και μία από τις θυγατέρες του είναι η τάξη την οποία η Αδελφή White προσδιορίζει ως την κατ' όνομα εκκλησία. Αυτές αντιπροσωπεύουν τον ψευδοπροφήτη. Οι κατ' όνομα Λαοδικείς Αντβεντιστές, οι οποίοι αντιπροσωπεύονται από τον Ιούδα, είναι ο δράκων σε αυτή την παράσταση. Η αποστασία του 1863 προτυπώθηκε από την αποστασία του αρχαίου Ισραήλ στο πρώτο Κάδης, όταν επέλεξαν να απορρίψουν το μήνυμα του Ιησού του Ναυή και του Χάλεβ και να επιστρέψουν στην Αίγυπτο. Η Αίγυπτος είναι σύμβολο του δράκοντος.

Υιὲ ἀνθρώπου, στρέψον τὸ πρόσωπόν σου ἐναντίον τοῦ Φαραώ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ προφήτευσον ἐναντίον αὐτοῦ καὶ ἐναντίον πάσης τῆς Αἰγύπτου· λάλει καὶ εἶπε· Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδου, ἐγὼ εἶμαι ἐναντίον σου, Φαραώ βασιλεὺ τῆς Αἰγύπτου, ὁ μέγας δράκων, ὁ κείμενος ἐν μέσῳ τῶν ποταμῶν αὐτοῦ, ὁ λέγων· Ὁ ποταμὸς μου εἶναι ἐμός, καὶ ἐγὼ ἔκαμα αὐτὸν δι' ἐμαυτόν. Ἰεζεκιήλ 29:2, 3.

Η ανταρσία στην Κάδης αντιπροσώπευε την δέκατη δοκιμασία μέσα σε μια διαδικασία δοκιμασίας, η οποία επέφερε την απόρριψη και τον θάνατο του εκλεκτού λαού που είχε εξαχθεί από την Αίγυπτο, και προεικόνιζε την τελική δοκιμασία μιας διαδικασίας δοκιμασίας που επιβλήθηκε στον Φιλαδελφικό Μιλλεριστικό Αντβεντισμό στις 22 Οκτωβρίου 1844 και ολοκληρώθηκε με την ανταρσία του 1863. Στο έσχατο τέλος της ιστορίας του αρχαίου Ισραήλ, οι Ιουδαίοι «ἐκράυασαν· “Ἄρον, Ἄρον, σταύρωσον αὐτόν”. λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· “Τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω;” ἀπεκρίθησαν οἱ ἄρχιερεῖς· “Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα.”» Στην πρώτη ανταρσία και στην τελευταία ανταρσία, ο άλλοτε λαός της διαθήκης επέλεξε να ταυτοποιήσει ως βασιλέα του ένα σύμβολο τοῦ δράκοντος (Αίγυπτο και παγανιστική Ρώμη).

Στις 18 Ιουλίου 2020, οι «ἀντίπαλοι του Ιούδα» «αποκόπηκαν», και ο ναός των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων εστήθη. Το μόνο που απέμενε ήταν να καθαριστεί ο ναός, εν όψει του ότι ο Ἄγγελος της Διαθήκης θα ερχόταν αιφνιδίως στον ναό Του. Ο ναός της Μιλλεριστικής ιστορίας ανεγέρθη σε σαράντα ἔξι ἔτη, από το 1798 έως το 1844. Κατά την πρώτη απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844, οι Προτεστάντες αποκόπηκαν και έγιναν μέρος της συναγωγής του Σατανά, της συνάξεως των εμπαικτών, θυγατέρας της Ρώμης. Από εκείνο το σημείο έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, ἔλαβε χώρα μία διαδικασία καθαρισμού, προτού οι πιστοὶ ακολουθήσουν τον Χριστό στα Ἅγια των Αγίων, ὥστε Εκείνος να επιτελέσει το έργο της ενώσεως της Θεότητός Του με την ανθρωπότητά τους.

Η ιστορία του αληθινού προτεστάντικου κέρατος, το οποίο συνάγεται για δεύτερη φορά ακριβώς πριν από το άδικο διάταγμα, ὥστε να αποτελέσει το λάβαρο που χρησιμοποιεί ο Θεός για να καλέσει το άλλο Του ποίμνιο έξω από τη Βαβυλώνα, εκτυλίσσεται κατά την ίδια περίοδο κατά την

οποία τα αποστατικά Ρεπουμπλικανικά και Προτεσταντικά κέρατα ενώνονται, διαπράττοντας πνευματική πορνεία, και έτσι γίνονται μία σάρκα, ή ένας ναός, που είναι η εικόνα του θηρίου. Ο ναός του Θεού ταυτόχρονα διαμορφώνει την εικόνα του Χριστού.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Ο λόγος που ήλθε προς τον Ιερεμία από τον Κύριο, λέγων· Στάσου στην πύλη του οίκου του Κυρίου και κήρυξε εκεί τούτον τον λόγον και ειπέ· Ακούσατε τον λόγο του Κυρίου, πάντες εσείς του Ιούδα, οι εισερχόμενοι από αυτές τις πύλες για να προσκυνήσετε τον Κύριο. Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ· Διορθώσατε τις οδούς σας και τα έργα σας, και θα σας κάμω να κατοικήσετε στον τόπο αυτόν. Μη εμπιστεύεσθε σε ψευδείς λόγους, λέγοντας· Ναός του Κυρίου, ναός του Κυρίου, ναός του Κυρίου είναι αυτοί. Διότι, εάν αληθώς διορθώσετε τις οδούς σας και τα έργα σας· εάν αληθώς εκτελείτε κρίση μεταξύ ανθρώπου και του πλησίον αυτού· εάν δεν καταθλίβετε τον ξένο, τον ορφανό και τη χήρα, και δεν χύνετε αθώο αίμα στον τόπο αυτόν, ούτε πορεύεσθε οπίσω άλλων θεών προς βλάβην σας· τότε θα σας κάμω να κατοικήσετε στον τόπο αυτόν, στη γη που έδωκα στους πατέρες σας, εις τον αιώνα και έως τον αιώνα. Ιδού, σεις εμπιστεύεσθε σε ψευδείς λόγους, που δεν δύνανται να ωφελήσουν. Θα κλέπτετε, θα φονεύετε και θα μοιχεύετε, και θα ορκίζεσθε ψευδώς, και θα θυμιάτε στον Βάαλ, και θα πορεύεσθε οπίσω άλλων θεών, τους οποίους δεν εγνωρίσατε· και έπειτα θα έρχεσθε και θα στέκεσθε ενώπιόν μου μέσα στον οίκο τούτο, ο οποίος έχει κληθεί με το όνομά μου, και θα λέγετε· Ελευθερωθήκαμε, ώστε να πράττουμε όλα αυτά τα βδελύγματα; Μήπως έγινε στα μάτια σας ο οίκος αυτός, ο οποίος έχει κληθεί με το όνομά μου, σπήλαιον ληστών; Ιδού, και εγώ το είδα, λέγει ο Κύριος.

Αλλά πηγαίνετε τώρα στον τόπο μου που ήταν στη Σηλώ, όπου έθεσα το όνομά μου κατ' αρχάς, και δείτε τι έκανα σ' αυτόν εξαιτίας της πονηρίας του λαού μου, του Ισραήλ. Και τώρα, επειδή εσείς πράξατε όλα αυτά τα έργα, λέγει ο Κύριος, και σας μιλούσα, εγειρόμενος ενωρίς και λαλώντας, αλλά δεν ακούσατε· και σας κάλεσα, αλλά δεν αποκρίθηκατε· γι' αυτό θα πράξω στον οίκο αυτόν, που καλείται με το όνομά μου, στον οποίο εσείς έχετε την πεποίθησή σας, και στον τόπο που έδωσα σε εσάς και στους πατέρες σας, όπως έπραξα στη Σηλώ. Και θα σας απορρίψω από μπροστά μου, καθώς απέρριψα όλους τους αδελφούς σας, όλο το σπέρμα του Εφραΐμ. Γι' αυτό, εσύ, μη προσευχηθείς για τον λαό αυτόν, ούτε ύψωσε κραυγή ούτε προσευχή για χάρη τους, ούτε κάνε μεσιτεία προς εμένα· διότι δεν θα σε ακούσω. Δεν βλέπεις τι κάνουν στις πόλεις του Ιούδα και στους δρόμους της Ιερουσαλήμ; Ιερεμίας 7:1-17.